

Soči na Goriškem. Jaz vem dobro, kje je; tam sem jedenkrat dobro kosil. — In mlin, gospoda slavná, nese več nego županstvo.“ — Radovedno je pogledal, če umejo vsi njegovo duhovitost; in ker le ni bilo odločnega glasú, je napravil kakor Aleksander Veliki z gordijskim vozlom, rekši: „Pa dajmo, no, gospoda slavná, veste, to-le bo dobro!“ — In spretno je pomaknil poiré izpred sebe,

„O, prosim! Ti veš — ne rečem, da je bilo vse prav. Toliko pa rečem, da bi tudi on mene, ko bi me le mogel — lopov. Tako je!“

„To si samo misliš“, popravi Pavčič.

„No, prav gotovo, dragi moj!“ je hitel Fran nemški. „Ti Zevnika ne poznaš, ha, ha! Ljudje pravijo, da se piše Zevnik, ker rad zeva, pa ne zastonj. In vox populi ... saj veš. Tako je, no!“

Tiho božično veselje.

Narisał C. Koch.

zajčka s polivko pa k sebi ter zasadil vilice v najlepši košček.

Tudi Lobnik si je mislil: Dro, dro: Zagolli nas je povabil, Zagolli ima; on nas je povabil, pa naj dá. Mirno se je pridružil Gorenjčevemu mnenju in dejanju. Slednjič je tudi Pavčič nehal samo molčati za praznimi zobmi; storil je, kakor je videl druge. S svojega krožnika je ponudil Šenici boljši del, le-ta je sam segel na veliki krožnik in izbral kos hrbta, potem ponudil pečenko naprej samemu gostitelju: „Prosim!“ — Za nekaj časa pa: „Pa ne bodi hud, Fran!“

„Prav ni, pa amen“, poudari zajetni mož in pogleda po mizi, da se je Gorenjec zopet bal za zadnje zajčje ostanke na krožniku.

Duri se nagloma odpró in v sobo stopita vdova Faninka in sestrična Irenka pl. Zagollijeva.

„Dober tek, gospoda! Je-li bil zajec okusen, kaj? Jaz sama sem ga pomagala peči in polivati — res, res!“

Te stavke je izgovorila Irenka tako srčno in naglo, kakor da se jih je že tri dni učila na izust. Nihče ni mogel odgovoriti,